

ensbetydende med, at han for Livstid blev siddende paa denne lille Løn, men han skulde igennem stigende Alderstillæg, eller hvad man vilde kalde det, fra Statskassen være sikker paa at naa op til en nogenlunde antagelig Statsløn.

Under al den megen Tale, som der baade har været og rimeligvis vil blive om at vise Sparsommelighed i Statshusholdningen, har jeg altsaa Lyst til at gøre opmærksom paa, at vi for det første vistnok ikke kunne siges at være komne for vidt, naar vi sammenligne Statsbudgetternes Stigning med den Stigning, der har været i Udgifterne for vore kommunale Kasser, og at vi meget godt kunne vise en nøgtern Sparsommelighed paa Statsbudgetterne under Finanslovbehandlingen, men at vi alligevel maa være klar over, at vi vistnok snarere skulde højere op i Retning af Udgifter, vel at mærke, naar der er Tale om Udgifter til saadanne Formaal, som jeg altsaa har nævnet nogle af, Tilskud til Kommunerne eller, for at tage noget andet, Tilskud til Lærerlønningerne og Tilskud til Præstelønningerne. Vi skulle ikke være saa bange for, at vore Statsbudgetter komme til at vise en større Udgift og som Følge deraf ogsaa kræve en større Indtægt; thi det, det drejer sig om, er ikke alene og ikke absolut det at faa saa faa Skatter som muligt, thi det er ikke altid det mest sparsommelige. Det er sikkert ikke altid det mest sparsommelige, at Statsskatterne ere saa smaa som muligt, og det er heller ikke sikkert, at det er det mest retfærdige, thi vi skulle huske paa, at vi have andre Skatter end Statsskatter. Vi maa se paa alle Skatterne under et. Vi kunne selvfølgelig indskrænke Statsudgifterne saaledes, at vi kunne faa smaa Statsskatter, men saa vil det ofte blive paa Bekostning af Kommunekassernes Udgifter, og saa er det, jeg er bange for, at vi ville komme til noget mindre retfærdigt, end naar vi have større Statsudgifter og derigennem faa Raad til at fordele noget af den fælles Kasse til Kommunerne rundt omkring. Jeg har haft Lyst til at gøre disse Bemærkninger angaaende Spørgsmaalet om Sparsommelighed, thi jeg vil nødigt have, at navnlig vore Forhandlinger om Skattelovene skulde ende med det, at vi ganske vist fik mindre Statsudgifter og som Følge deraf ogsaa mindre Statsskatter, men at vi saa fik et saa ringe eller maaske slet intet Tilskud til vore Kommuner, saa vi rundt omkring i Kommunerne fik endnu værre Byrder at bære, end vi have nu. Det er vistnok klart for alle, at det ikke særlig er Statsskatterne, der ere trykkende, nej,

det er Kommuneskatterne, det er ved dem, Uretfærdigheden er størst, og skulle vi gennem Lovgivningsmagten afhjælpe de Uretfærdigheder, kan jeg ikke se, at det lader sig gøre anderledes end gennem en større Skat til Staten og en Fordeling af dette Beløb til Kommunerne eller til Formaal, som ellers Kommunerne eller de enkelte rundt omkring i Kommunerne maa tage op og bære.

Krabbe: Den hidtil førte Forhandling har, som ganske naturligt er, baaret Præget af en levende Tilfredshed med det Systemskifte, som er foregaaet. Ogsaa jeg vilde finde det unaturligt, om jeg ikke gav mig selv Lov til at fremsætte nogle Udtalelser i samme Retning. Jo længere en Aarrække man har virket for det Maal, som nu er opnaaet, og som fik sit fulde og smukke Udtryk i Trøntalen i de Ord, at det er Mænd, som ogsaa nyde Folkets Flertals Tillid, som Hans Majestæt Kongen har kaldet til sit Raad, desto mere føler man det, der er sket, som en Lykke, som noget, der kaster Lys i Folkets Liv. Denne Opfattelse vil paavirke hele vort Arbejde. Det er dog ikke dette alene, der varsler godt for de Arbejder, som forestaa. Nej, det er tillige den Maade, hvorpaa Finanslovsforslagets Behandling er bleven indledet; først og fremmest ved den tænksomme og omhyggelige Udarbejdelse af selve Forslaget, fremdeles ved den udmærkede Dygtighed, hvormed det Statslaan er blevet rejst, hvortil Finanslovsforslaget støtter sig, og endelig ved det af alle i hele Landet bifaldte Foredrag, hvormed den højtærede Finansminister indledede Forhandlingen om disse Sager. Vi have da det, vi have tørstet efter i en lang Række af Aar: en Forberedelse fra Regeringens Side af Bevillings- og Lovgivningsarbejdet i den Aand og i den Retning, hvori Arbejdet vil gaa her i Tinget. I den berettigede Glæde herover maa vi dog ikke overse det alvorlige Faktum, der ligger lige bag ved os, det Faktum nemlig, at det ikke er et Fjerdingaar siden, at vi havde en Regering, der paa en utvetydig Maade tilkendegav, at den i fornødent Fald vilde hjælpe sig eller forsøge at hjælpe sig uden dette Tings Samtykke til de Udgifter, som den vilde foretage. Det er jo nemlig saaledes, at vi alle sammen vide, at den Regering, som blev afløst af den nuværende, vilde have opnaaet det Statslaan, som der trængtes til, hvis den vilde have erklæret, at den ikke vilde række Haand til Udstedelse af nogen provisorisk Finanslov; men